

SESTĀ NODAĻA

Domstarpības

IMIKO SPĒJI PAMODĀS UN UZRĀVĀS SĒDUS. PIRMAJĀ BRĪDĪ MEITENE

nesaprata, kur atrodas un kas noticis. Apkārt valdīja tumsa, un viņai pārskrēja saltas trīsas. Tā saistījās ar kaut ko biedējošu un svešu – kaut ko, kas nodarīs pāri. Tomēr ne... Šī tumsa bija citāda: nevis auksta un tāla, bet silta un samtaina. Tā ieskāva Kimiko mierinošā villainē un ļāva pamazām aizmirst bailes. Paraudzījusies augšup, meitene pa caurumu jūmtā redzēja tumši zilas, zvaigžņotas debesis. Viss bija rāms un kluss, ne miņas no ēnām vai nemiera.

Kimiko acis ātri vien aprada ar tumsu, viņa palūkojās apkārt un visu atsauca atmiņā. Turpat netālu gulēja Si-Ro, miegā klusi šņākuļoja un šad tad nopūtās. Pa labi vīdēja Sonkei pelēcīgais apveids; vilks bija izstiepies visā garumā un sapņos ik pa brīdim kustināja ķepas un slāpēti ierūcās, it kā dzītos pakaļ neredzamam medījumam. Šķita, ka nevienu citu murgi nemoka.

Caur šķirbainām šķūņa sienām izskrēja dzestra vēja pūsma. Si-Ro un Sonkei piepešais vēsuma vilnis nekādi neietekmēja, taču Kimiko nodrebinajās, palūkojās apkārt, meklējot kādu iespēju sasilēties. Roka pieskārs raupjam audumam. Viņa steigšus atrāva plaukstu, tad no jauna sniedzās pēc tā, rādama sevi par bailīgu.

Piesardzīgi taustīdamās tumsā, meitene pārsteigta atklāja, ka kāds (viņa varēja iedomāties, kurš) ir viņu apsedzis ar apmetni. Kimiko pieceļoties sēdus, tas bija noslīdējis, un viņa nekādi nevarēja saprast, kā to nav pamanījusi jau agrāk. Vēl vairāk viņu interesēja iemesls, kas licis labvēlim tā rīkoties.

Tā prātojot, Kimiko paskatījās uz durvju pusi un ieraudzīja Hideaki, kas sēdēja uz satrunējušu dēļu kaudzes. Viņš neapšaubāmi bija nomodā un lūkojās debesīs, it kā cerētu tur rast atbildi uz kādu jautājumu. Dēmona seja bija rāma un nekustīga gluži kā akmenī cirsta simtgadīga statuļa. Meitene nešaubījās, ka viņš zina par viņas pamošanos, taču izlēmis to neizrādīt. Kimiko nojauta, ka labāk viņu netraucēt. Tomēr gribējās pateikties par rūpēm. Savilkusi apmetni cieši ap pleciem, viņa piecēlās, pārgāja pāri nelielajai telpai un nostājās pie dēļu grēdas netālu no Hideaki.

– Vai nevari aizmigt? – Kimiko pašai jautājums šķita muļķīgs, taču viņa nespēja izdomāt kaut cik prātīgu veidu, kā uzsākt sarunu.

Vai nu Hideaki patiešām nesadzirdēja vaicājumu, vai arī tēloja. Tas meiteni mazliet nokaitināja; viņa bija ilgi pūlējusies izprātot kaut ko sakarīgu, un, lai to pateiktu, vajadzēja kārtīgi saņemties, taču dēmons viņu nepagodināja pat ar skatienu. Par spīti neveiksmei, Kimiko nepadevās.

– Paldies par apmetni, – meitene pēc brītiņa ierunājās no jauna.

Hideaki joprojām klusēja – spītības dēļ. Kimiko izbrīnīta pamanīja, ka dēmons ar acs kaktiņu viņu vēro. Sastapis meitenes skatienu, viņš aši novērsās un pa jūmtā izgruvušu caurumu atsāka lūkoties debesīs. Viss risinājās vienā mirklī: nu Kimiko droši zināja, ka viņai izdevies piesaistīt Hideaki uzmanību. Tas jau bija solis uz priekšu.

– Zinu, ka tu mani dzirdi, – meitene bilda. – Un man ir sakrājies milzum daudz jautājumu. Vai atbildēsi vismaz uz dažiem?

Dēmons nesteidzīgi pagriezta galvu un paraudzījās uz Kimiko. Viņa nodrebinajās; Hideaki zeltainbrūnās acis ar šaurām,

stateniskām zīlītēm lika justies neomulīgi, un meitene šaubījās, vai vispār kādreiz pie tām pieradīs. Kimiko pārņēma izjūta, ka viņš bez pūlēm lasa katru viņas domu.

Brīdi Hideaki vienkārši skatījās pretim, līdz meitene neizturēja un novērsās. Tad arī viņš pagrieza galvu uz otru pusi un negaidot ierunājās:

– Ej gulēt!

Kimiko samirkšķināja acis. – Kā, lūdzu?

– Ej gulēt! – dēmons atkārtoja. – Līdz ar saullēktu dosimies ceļā. Ja nebūsi izgulējusies, no tevis nebūs nekādas jēgas.

– Tikai viens jautājums, – meitene uzstāja.

Hideaki pārgrieza acis. – Vai pēc tam tu liksi mani mierā?

– Labi. – Meitene pamāja.

Dēmons atviegloti nopūtās. – Tad runā, bet ātri!

– Kāpēc tu mani izglābi no raganas? – Šis jautājums Kimiko tirdija kopš brīža, kad Hideaki ieradās Sko padibeņu midzenī. Klusībā meitene loloja cerību, ka aiz tā slēpjas bruņnieciskums un romantika, taču dēmons šo sapni bez žēlastības sagrāva.

– Tāpēc, ka man bija pavēlēts tā rīkoties.

Kimiko sašļuka. Viņa bija gaidījusi citu atbildi: “Palīdzēt nelaimē nonākušai meitenei ir mans cēlākais pienākums,” – vai ko tamlīdzīgu. “Lētticīgā muļķīte,” Kimiko ērcīgi rāja sevi. “Vēl tikai trūkst balta klepera un žilbinoši skaista prinča. Tad es pa taisno pārceltos uz dzīvi kādā no Vaši tētiņa pasakām!”

Nu labi! Lai arī ne gluži princis un varbūt ne žilbinoši skaists, taču glābējs viņai bija. Meitene iesāņus pašķielēja uz Hideaki, kas atkal pētīja debesjumu. Viņa garajos, baltajos matos nebēdnīgi rotaļājās mēness stari un piešķīra tiem sudrabainu mirdzumu. Zeltainās acis lūkojās augšup zvaigznēs. Kimiko ieprātojās, ka varētu aprast ar neparasto skatienu un vispār viņam nav ne vainas... “Mosties taču, zostiņ!” meitene sevi stingri norāja. “Un padomā par viņa raksturu!” Šis tas vēl bija neskaidrs...

– Un kas...

– Tu uzdevi vienu jautājumu, un es atbildēju, – Hideaki viņu strupi pārtrauca. – Viss! Tagad ej gulēt.

– Bet...

– Nekādu “bet”, – dēmons nocirta kā ar nazi. – Saule ausīs pēc dažām stundām, un mēs iesim līdz vēlam vakaram. Negrasos stāvēt tevis dēļ.

– Labi, ja tas tevi dara laimīgu, – Kimiko pikti noņurdēja un devās uz savu vietīņu otrā būdeles galā. Pusceļā viņa apstājās un atskatījās. – Vēlreiz paldies par apmetni.

* * *

– Un tad bebrs saka: “Tas nemaz nav mans zābaks!” – Sonkei palaida lielo smējienu.

Arī Kimiko iesmējās, un pat Si-Ro, kas vilkam joprojām līdz galam neuzticējās, izskatījās uzjautrināts. Vienīgi Hideaki klusēja.

Šī bija otrā diena, ko Kimiko pavadīja kopā ar dīvaino pulciņu. Vakar pēcpusdienā viņi šķērsoja Sko robežu un atstāja aiz muguras neviesmīlīgo pilsētu. Tagad apkārtnē krietni vien atgādināja Ortaki. Visur pletās nebeidzamas, zaļas pļavas; starp zāles stiebriem galviņas bija izbāzušas mazas, dzeltenas saulītes – pieenes. Šur tur bija mājīgi zemnieku namiņi, šur tur vīdēja pa nelielam, apaļam diķītim, kurā plunčājās pīlēni. Reizēm gadījās redzēt kādu iekoptu labības lauku, zemnieki tekalēja kā čaklas skudras – aizņēmti un nevaļīgi. Gaiss bija silts un maigs, virmoja skanīgas putnu dziesmas. Pie zilām debesīm nemanīja ne mākonīša: tās bija skaidras un tīras. Saule spīdēja spoži jo spoži, taču diena palēnām sliecās uz vakarpusi.

Kimiko pasmaidīja. Šobrīd nekas nespētu sabojāt viņas lielisko omu. Iet bija viegli, arī laiks bija burvīgs, un Sonkei godam rūpējās, lai ne mirkli nebūtu garlaicīgi. Viņš uz nebēdu plēsa jokus un stāstīja dīvainus un smieklīgus atgadījumus. Pat Si-Ro ik pa brīdim ieķīķinājās, un šķita, ka nesaskaņas ar vilku ir piemirsušās. Meitene Sonkei klātbūtnē jutās tā, it kā viņu būtu pazinusi visu mūžu. Toties Hideaki joprojām bija neatminēta mīkla.

Kimiko paskatījās uz dēmonu, kas nesatricināmā mierā gāja pa priekšu vairāku soļu atstatumā. Kopš aizpagājušās nakts sarunas viņš izturējās tā, it kā meitenes te nemaz nebūtu; runāja tikai ar Sonkei, turklāt reti. Kimiko bija aizdomas, ka tas saistīts ar viņas un Si-Ro pēkšņo un, cik varēja noprast, negribēto pievienošanos pulciņam. Kad viņa to jautāja Sonkei, vilks atbildēja, lai labāk liekot Hideaki mieru. Tā viņa arī darīja, jo nevēlējās iekulties liekās nepatīkšanās. Šķita, ka dēmons par to bija pateicīgs.

Pagāja krietns laika sprīdis, rietumu pusē saule jau laidās lejup. Debesis iekrāsējās brīnumskaistos sārtos, zeltainos un oranžos toņos; tas šķita neatkārtojams mākslas darbs. Putni apvienojās skanīgā korī un dziedāja pēdējo šūpuļdziesmu pirms naktsmiera. Ļaudis pameta tīrumus un atgriezās mājās, lai kopā ar ģimeni svētītu vakarstundu. Si-Ro kļuva arvien miegaināks.

– Mūsaprāt, laiks apstāties un pārļaut nakti, – Ro paziņoja, brīdi sačukstējies ar Si.

Sonkei uzmeta viņam īsu skatienu. – Par to runā ar Hideaki. Cik atceros, viņš paredzējis turpināt ceļu līdz tumsai.

Kimiko bija apnicis klausīt dēmonu. “Hideaki to un Hideaki šito,” viņa ērcīgi nodomāja. “Vai citiem te nav nekādas teikšanas?”

– Arī es labprāt apstātos, – viņa pēc brītiņa sacīja. – Mēness jau lec, un drīz būs pavisam tumšs. Vai tad nakts nav domāta gulēšanai?

– Es jau teicu – tas ir Hideaki ziņā, – Sonkei atsaucās un turpināja iet meitenei līdzās. – Prasi viņam!

– Un prasīšu arī, – Kimiko spīvi atmeta. Vilks izskatījās iztrūcināts.

– Atceries, ko teicu – nekaitini viņu! Tas tev nāks par sliktu.

– Kāpēc ne? – meitene neatlaidīgi jautāja, apņēmusies beidzot kaut ko noskaidrot. – Kas viņš tāds ir, ka pret mums var izturēties kā nejaucenis? Vai mēs nedrīkstam iebilst? Man tas ir līdz kaklam!

– Viņam ir iemesls tā rīkoties, – Sonkei izvairīgi atbildēja un pēkšņi nedalītu uzmanību pievērsa ceļam.

– Un man ir iemesls pieprasīt atpūtu. Ei, tu! – Kimiko uzsauca. Hideaki, nedaudz izbrīnīts, paskatījās pār plecu. – Jā, es runāju ar tevi. Mums nepieciešams apstāties!

– Ceļu turpināsim līdz brīdim, kad iestāsies nakts, – dēmons strupi atbildēja un novērsās.

Turpretī Kimiko spītīgi nosvieda zemē somu un apsēdās zālē tai līdzās. Si-Ro un Sonkei klusēdami gaidīja, kas notiks.

– Nē, mēs apstāsimies, – meitene iecirtīgi paziņoja. – Tu manis pēc vari skriet pa gaisu. Man šodienai pietiek.

Hideaki strauji piegāja viņai klāt, dūsmās teju vai kūpēdams. Viņš sagrāba Kimiko aiz rokas un rupji pierāva kājās.

– Darīsi tā, kā teikšu, vai arī tālāk kulsies pašas spēkiem! – dēmons pārskaities uzšņāca.

Meitene neatbildēja, tikai ar zaļām acīm pētīja viņa zeltainos redzokļus. Mēmā cīņa ilga apmēram minūti. Tad Hideaki negaidot palaida Kimiko roku, tā ka meitene atmuguriski nokrita zemē.

– Ejam tālāk! – viņš strupi paziņoja un novērsās. Taču meitene negrasījās tik viegli padoties.

– Nekā nebija! Kas te, pie velna, notiek? – viņa kļiedza. Neziņa, bailes un neizpratne, kas bija krājusies sirdī, ar joni laužās uz āru. – Ildars teica, ka es ceļā sastapšot sabiedroto. Pieņemu, ka tas esi tu. Tad kāpēc klusē? Kāpēc man steigā bija jāpamet ģimene? Kāpēc man jābēg no Lapsas ordeņa? Kāpēc mani vajā vai pus pasaule? Un ko, ellē ratā, nozīmē runas par pūķiem?!

Kimiko saprata, ka uzvedas kā maza, izlutināta un niķīga skuķe, kas nav dabūjusi kāroto rotaļietu, taču tas šobrīd neuztrauca. Meitenei gribējās saprast, kas notiek, un vēl vairāk gribējās mājās.

Hideaki kādu brīdi no augšas viņā dzedri noraudzījās, nebildis ne vārda. Arī Si-Ro un Sonkei klusēja. Kimiko joprojām skatījās uz dēmonu.

– Kādēļ neko nesaki? Atbildi! Atbildi taču vienreiz!

Hideaki, mēms kā akmens, novērsās no meitenes un palūkojās uz pārējiem ceļabiedriem.

– Nakti mēs parlaidīsim te.

Ugunskurā jau tri sprakšķēja sausi, resni zari un čiekuri, salasīti tuvējā priežu audzē. Liesmas nelielajai nometnei piešķīra mājīgu gaisotni un izgaiņāja ēnas, kas biezēja aiz gaismas loka robežas. Bija vēls, taču visi, izņemot Si-Ro, vēl bija nomodā. Sonkei ar ķepu ripināja čiekuru un kaut ko prātoja, Hideaki sakrustotām kājām sēdēja pie ugunskura un ar žagaru bezmērķīgi bakstīja pagali. Savukārt Kimiko, ar rokām aptvērusi ceļgalus, lūkojās tālumā un domāja.

Protams, viņa nesaņēma atbildi ne uz vienu no uzdotajiem jautājumiem. Meitene par to nebrīnījās. Tagad viņai bija kauns par savu uzvedību, tomēr viņa to nenožēloja. Hideaki vismaz bija skaidrs, ka ar viņu ir jārēķinās.

Iedomājoties tēvu un māti, Kimiko kā smags mākonis pārņēma skumjas. Viņi noteikti uztraucās par viņas pazušānu un nezināja, ko darīt. Kāpēc viņa pat nedrīkstēja atstāt zīmīti, lai vecāki neraižējas? Un vispār – kāpēc tai jābūt tieši viņai? It kā pasaulē trūktu citu meiteņu, ko atšķelt no ģimenes! Kādēļ viņa?! “Vai esmu ko nodarījusi?” Kimiko rūgti nodomāja. “Pie kā esmu vainīga?”

Vaigi bija mitri no asarām, un viņa pārvilka sejai pāri plaukstu, lai tās noslaucītu. Hideaki palūkojās viņas virzienā.

– Pie pūķa zobena, neesi taču tāda nīkule!

Kimiko viņam atbildēja ar sevišķi niknu skatienu, ko gan mīkstināja miklais acu mirdzums.

– Ko tu saproti? Neko! Tev nekad... Ak, nav svarīgi! – Meitene pielēca kājās, aizmetās uz nomaļāku stūrīti un, palikusi zem galvas ceļasomu, drīz vien aizmiga. Sonkei pavadīja Kimiko ar līdzjūtīgu skatienu, tad vaicāja Hideaki:

– Kāpēc tev pret viņu jābūt tik riebīgam?

– Viņa ir tikai cilvēks, – dēmons strupi atmeta.

– Bet tu esi stulbenis, – Sonkei nepalika atbildi parādā. – Ir pilnīgi saprotams, ka viņa ir nobijusies un ilgojas pēc mājām. Vai par to katrā ziņā jānīrgājas?

– Es neīrgājos.

– No malas šķiet citādi. Meitenei jau tā ir grūti, bet tu... Atceries, ka laipns vārds viņai ļoti palīdzētu.

– Es nevēlos nekādas saistības, – Hideaki nomurmināja, stingi vērdamies dejojošās liesmās.

– Miļo pasaulīt, kurš tad tev to liek? – vilks brīnījās. – Tu pārprati. Es tikai centos pateikt, ka tu varētu izturēties draudzīgāk.

– Nē, es nepārpratu, – Hideaki drūmi noteica. – Un tik un tā palieku pie sava.

– Tu joprojām domā par to, kas notika...

– Sonkei, es negribu par to runāt. – Dēmons ar zara galu īgni iebakstīja pagalei.

Vilks pārgrieza acis.

– Augstā debess, Hideaki! Gribi vai negribi, reiz būs jāsāk par to runāt! Es zinu, cik tas sāpīgi...

– Ne velna tu nezini, – dēmons atcirta un nikni blenza ugunī.

– Nekašķējies un ļauj man pabeigt, – Sonkei nepiekāpās. – Protams, tas nebija patīkami, taču kopš tā notikuma ir pagājis vairāk nekā divsimt gadu! Tev laiks dzīvot pa īstam. Saku kā draugs draugam: nāc ārā no ēnas. Gana ilgi esi tur kavējies.

– Tas nav tik vienkārši, – Hideaki atbildēja, mazliet nomierinājies. – Turklāt es zvērēju.

– Dari, kā zini! – Sonkei saritinājās pie uguns un nolaida purnu uz ķepām. – Tomēr atceries, ko teicu. Labu nakti! – Vilks aizvēra acis. Drīz vien viņa elpa kļuva lēnāka un vienmērīgāka: viņš bija aizmidzis.

Hideaki brīdi sēdēja turpat un domāja par drauga sacīto. Beigu beigās Hideaki pārlauza žagaru uz pusēm un uzsvieda virsū pār-ogļotām pagalēm un pelniem; no tiem lauzās mazas liesmu mēlītes un sāka kāri laizīt zara mizu. Dēmons piecēlās un paraudzījās uz Kimiko. Pēkšņi viņš devās pie meitenes un, pa ceļam noņēmis sev apmetni, meiteni rūpīgi apsedza. Varbūt Hideaki roka pakāvējās uz meitenes pleca ilgāk, nekā būtu nepieciešams, taču to manīja tikai zvaigznes, apaļš mēness un pūce, kas laidās pāri laukiem nakts medībās. Pie šiem mēmajiem lieciniekiem noslēpums bija drošībā.